

opusdei.org

Prelaatin paimenkirje (helmikuu 2009)

Vastoinkäymiset ja kärsimykset
auttavat meitä kohtaamaan
Kristuksen ristillä.

23.3.2009

Rakkaat lapseni: Varjelkoon Jeesus
tyttäriäni ja poikiani!

Rukous on ja tulee aina olemaan
tärkein ase kristittyjen yhteyden
lahjan saavuttamisessa. Olemme
yrittäneet erityisesti viime viikkoina
toteuttaa sitä kristittyjen yhteyden

oktaavin aikana, joka tänä Paavalin vuonna on erityisen tärkeää. Opus Deissä, kuten Pyhä Josemaria suositteli, rukoilemme Jumalaa joka päivä *pro unitate apostalatus*, että kaikki ne, jotka kääntyvät Jeesuksen puoleen ja tunnistavat hänet Herrana, voisivat mahdollisimman pian muodostaa yhden lauman seuraten yhtä paimenta.[1]

Haluan muistuttaa, että rukouksen ohella myös apostolisen työmme (mukaan lukien siis myös pyrkimyksemme kristittyjen yhteyden edesauttamiseen) on mentävä käsi kädessä iloisen ja anteliaan uhrautumishengen kanssa, minkä kautta samaistumme tiiviisti Jeesukseen. Älkäämme unohtako, että Herramme lunasti meidät synneistämme ja avasi meille mahdollisuuden samaistua Häneen juuri ristin kautta.

Isämme muistutti meitä usein siitä
että mortifikaatio on aistien
rukousta.[2] Meidän on rakastettava
Kristusta ristillä ja jaettava Hänen
kanssaan niin pienet kuin suuretkin
takaiskumme – oman vapaaehtoisen
katumuksemme lisäksi - ollen
onnellisia voidessamme auttaa,
kuten Paavali opettaa, rakentamaan
mystistä ruumista: *Nyt iloitsen
saadessani kärsiä teidän hyväksenne.
Sen, mitä Kristuksen ahdistuksista
puuttuu, minä täytän omassa
ruumiissani hänen ruumiinsa hyväksi,
joka on kirkko.*[3]

Monin paikoin ihmiset eivät
ymmärrä kärsimyksen puhdistavaa
ja myötälunastavaa voimaa, jos sitä
hyväksytään ja tarjotaan Jumala
Isälle yhdessä Jeesuksen Kristuksen
kanssa. Pyhän Josemarian ajatus
eräässä Ristintien asemassa on hyvin
ajankohtainen: “Ilmassa on olemassa
eräänlainen pelko ristiä kohtaan,
Herran ristiä kohtaan. Se johtuu siitä,

että risteiksi on alettu kutsua kaikkia elämän epämielyttäviä asioita, eikä niitä osata kantaa Jumalan lasten tunteella, yliluonnollisella katseella. Poistetaan jopa ristit, joita isovanhempamme istuttivat poluille...! Jeesuksen kärisimyksen hetkellä risti lakkasi olemasta enää rangaistuksen symboli tullakseen voiton merkiksi. Risti on Lunastajan vertauskuva: in quo est salus, vita et resurrectio nostra: Siinä on meidän terveytemme, elämämme ja ylösnousemuksemme.”[4]

Kutsun teitä mietiskelemään syvemmin näitä sanoja, erityisesti tulevina viikkoina, kun valmistaudumme viettämään helmikuun 14. päivää - kiitoksen päivää Opus Deissa, koska se on kahden perustamistapahtuman vuosipäivä - ja myös tämän kuun viimeisellä viikolla kun Paastonaika alkaa. Viitatessaan näihin perustaviin hetkiin - Opus Dein

apostolisen työn alkamiseen naisten osalta vuonna 1930, ja Pyhän Ristin pappisyhteisön osalta vuonna 1943 - Isämme tunsu suurta kiitollisuutta Jumalaa kohtaan. Pyhä Josemaria näki selvän merkin Jumalan huolenpidosta siinä, että nämä kaksi tapahtumaa Opus Dein historiassa tapahtuivat samana päivänä, vaikkakin eri vuosina.

Yhtäältä hän koki tätä yhteensattumaa merkiksi siitä, että Jumalan kansan eri osien välinen ykseys on olennainen ja toteutuu myös Opus Deissä. Toisaalta Pyhä Josemaria ymmärsi selvästi, että ristillä olevan Kristuksen on ohjattava jokaista työtä, jota Opus Dein jäsenet tekevät. Elokuussa 1931 Herramme oli antanut hänen ymmärtää, että hän halusi uskovien miesten ja naisten asettavan ristin kaiken inhimillisen toiminnan huipulle pyhitetyn ja pyhittävän ammattityönsä kautta. Tämä

jumalallinen toive sai jalansijaa
14.02.1943 *kun* - kuten perustajamme
sanoi - *Herramme halusi kruunata*
Opus Dein Pyhällä Ristillä.

Maallikkojen ja pappien syvä
teologinen, hengellinen ja
apostolinen yhteenkuuluvuus, joka
oli tyypillinen Opus Deille alusta
alkaen, sai sopivan juridisen muodon
kun Paavi Johannes Paavali II asetti
sen personaaliprelatuuriksi.

Kiittäkäämme Pyhää Kolminaisuutta
tästä elävästä ja tehokkaasta
yhteistyöstä, jota maallikot ja papisto
toteuttavat kirkon sisällä *pro mundi*
vita,[5] että maailma saisi elää.

Näihin merkkipäiviin viitaten, Pyhä
Josemaria totesi kerran: “Luulin että
Opus Dei olisi vain miehille. Ei siksi,
että olisi ollut naisia vastaan.

Rakastan suuresti Jumalan äitiä;
omaa äitiäni ja kaikkien teidän
äitiänne; rakastan myös kaikkia
tyttäriäni, jotka ovat Jumalan

siunaus koko maailmassa. Mutta ennen 14.02.1930 en aavistanut, että Opus Deissä tulisi olemaan naisia, vaikka halusin täyttää Jumalan tahto kaikessa koko sydämestäni. Kun lopetin Pyhän Messun viettämisen sinä päivänä, tiesin että Herramme halusi naisten liittyvän Opus Dei:in. Myöhemmin 14.02.1943 hän halusi kruunata kaiken Ristillä, Pyhän Ristin pappisyhteisöllä.“[6]

Puhuen erityisesti Opus Dein naisille, hän lisäsi: “Tyttäreni, teillä on papillinen sielu. Kerron teille pyhän Pietarin sanoin: vos autem genus electum, regale sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis (1.Piet. 2:9). Te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo... Teillä on myös se kunnia, että Jumala valitsi naisen olemaan Äitinsä: meidän Pyhän Äitimme Marian, joka pysyi Ristin juurella, voimakkaasti ja rakkaudella. Häneltä te opitte, kuinka voitte tulla

myötälunastajiksi... Hänen puoleensa kääntyen, rukoillen, kiittäen, anoen te viette Kristuksen kärsimyksen loppuun, kuten pyhä Paavali sanoi: et adimpleo ea quae desunt passionum Christi in carne mea pro corpore eius, quod est Ecclesia (Kol.1:24) Ja meidän Herramme, joka on jumalallinen kylväjä, (...) ottaa teidät omiin verta vuotaviin käsiinsä, puristaa teitä ja heittää teidät ilmaan levittääkseen teidät kaikkialle maailmaan.. Te olette Jumalan antama siunaus ihmiskunnalle. Olette osallisia Jumalan hedelmällisyydestä ja Hänen avullaan saatte aikaan minkä tavoitteen tahansa.[7]

Kaikilla kristityillä on papillinen sielu, jonka he ovat saaneet kasteessa ja vahvistuksen sakramentissa. Jumala haluaa sen olevan meissä kaikissa aktiivinen, aivan kuten ihmisen sielu täyttää voimallaan jatkuvasti kaikkia ruumiinosia.

Pitäkäämme aina elossa tämä
papillinen henki, jonka on oltava
kuten sydämenlyöntimme: henkinen
sysäys, joka johtaa yhteyteen
ristiinnaulitun ja ylösnousseen
Kristuksen kanssa tavoitteenamme
tulla Hänen täydellisiksi
välikappaleiksi sielujen
pelastamiseksi. Mikä vaikutus
alttarin Pyhällä Uhrilla on sinuun
joka päivä, työhösi, veljeyteesi,
apostolaattiisi? Kasvaako rakkautesi
Herramme kärsimykseen joka päivä?
Kaipaatko sielussasi katumusta?

Tyttäreni ja poikani, juuri tässä
kuussa Isämme rakastavalla
mielenliikutuksella kertoi
Herrallemme jakaessaan Ehtoollista
Pyhän Elisabetin kirkon nunnille:
Rakastan sinua enemmän kuin
nämä. Ja hän kuuli voimakkaan
jumalallisen vastauksen: “Eivät
hartaat vakuuttelut ole rakkautta
vaan teot.”[8] Se oli kehoitus olemaan
antamatta periksi rukouksissa ja

teoissa, mikä oli jo valloittanut sielunsa.

Paavalin kokemus, miehen, joka rakasti ristiä ja täyttyi halusta pelastaa koko maailma, on synnyttävä uudelleen kaikissa uskovissa. Benedictus XVI on painottanut tätä usein tämän vuoden aikana viitaten apostoliin. “Pyhälle Paavalille,” Paavi totesi audienssilla, “Risti on ensisijalla ihmiskunnan historiassa; se on teologiansa keskipiste, koska sanoa ’Risti’ on sama kuin todeta, että pelastus on annettu armona kaikille luoduille. Kristuksen Rististä tulee olennainen ja ensisijainen elementti apostolin opetuksessa.”[9]

Paavali ei koskaan luopunut puhumasta Ristin tärkeydestä, menipä hän mihin tahansa, mukaan lukien Korintin kaupunki, joissa voimakas hedonismi kukoisti. Älkäämme unohtako tätä mallia, jota

meidän tulisi seurata erityisesti nykyaikoina. Kokematta pelkoa siitä mitä muut ajattelivat, pyhä Paavali kuulutti: *“Puhe Rististä on hulluutta niiden mielestä, jotka joutuvat kadotukseen, mutta meille jotka pelastumme, se on Jumalan voima... Jumala katsoi hyväksi julistaa hulluutta ja näin pelastaa ne, jotka uskovat. Juutalaiset vaativat ihmetekoja, ja kreikkalaiset etsivät viisautta. Me sen sijaan julistamme ristiinnaulittua Kristusta. Juutalaiset torjuvat sen herjauksena, ja muiden mielestä se on hulluutta.”*[10]

Tänään kuten ennenkin, on tärkeää kertoa näistä totuuksista ihmisille selvin ja samalla optimistisin, kannustavin ja täynnä toivoa olevin sanoin. “Apostoli ei halua muistuttaa vain korinttilaisia tai galatalaisia mutta myös meitä jokaista että Ylösnoussut on Hän, joka on ristiinnaulittu. Ristin “loukkaus” ja “hulluus” perustuvat siihen, että

siellä missä näyttää olevan epäonnistuminen, suru ja tappio, siellä on Jumalan rajattoman rakkauden voima. Sillä Risti on rakkauden ilmaus ja rakkaus todellinen voima, joka paljastuu juuri tässä näennäisessä heikkoudessa.”[11]

Rakkaus Kristukseen on lopullinen selitys siitä, kuinka innokkaasti Saul levittää kristillistä sanomaa läpi koko maailman. “Paavali on monesti esitetty taistelijana, joka käyttää taitavasti sanan säilää. Todellakaan taisteluista ei ollut puutetta hänen apostolisilla matkoillaan. Hän ei etsinyt pinnallista harmoniaa. Totuus oli hänelle liian suuri voidakseen uhrata sen ulkoiseen menestykseen. Hänelle totuus, jonka hän koki kohdatessaan Ylösnousseen, oli taistelun, vainon ja kärsimyksen hyvin arvoinen. Se joka häntä eniten motivoi oli kuitenkin tietoisuus Jeesuksen Kristuksen rakkaudesta

häneen, ja halu välittää tätä rakkautta muille. Paavalilla oli kyky rakastaa ja kaikki hänen tekonsa ja kärsimyksensä voidaan selittää ainoastaan tämän kautta. Paavalin julistuksen perusteet ovat ymmärrettävissä vain tällä pohjalla.“[12]

Näistä sanoista löydämme täydellisen papillisen ja apostolisen sielun voimasta, jota meidän kaikkien on vaalittava. Ne kuuluttavat apostolin toisia sanoja: *“Caritas Christi urget nos,”*[13] Kristuksen rakkaus pakottaa meitä. Ja myös näissä: *“Siinä että julistan evankeliumi ei ole mitään ylpeilemistä, sillä minun on pakko tehdä siten. Voi minua, ellen evankeliumia julistaissi!”*[14] Palava halu olla uskollinen Kristuksen käskylle –samalla jonka jokainen meistä kristityistä on saanut-pakottaa Paavalin väsymättä matkustamaan kaikissa maissa,

tehden Jeesusta tunnetuksi,
laskematta kuluja tai uhrauksia,
jotka hänelle annetun tehtävän
täyttäminen tuo mukanaan.

Sama halu pakotti myös ensimmäisiä kristittyjä. “He kaikki,” muistutti pyhä Josemaria, uskonnollisen vainon aikana, “puhtaudellaan halusivat puhdistaa pakanallisen maailman sameat ja epäpuhtaat vedet... Roomalainen yhteiskunta on hämmästynyt nähdessään nuorten miesten, vahvojen niin ruumiiltaan kuin sielultaan ryhtyvän uuden uskon apostoleiksi. He eivät eristäneet itseään maailmasta eivätkä erottautuneet muista millään tavalla, ainostaan elävällä valolla, joka paloi heidän sydämissään. Roomalaiset alkavat myös huomaamaan että korkea-arvoisiin perheisiin kuuluvat nuoret naiset valitsevat neitsyyden ja kruunaavat sen katumuksella. He alkavat huomata tehokkuuden joka

kestävällä apostolaatilla,
uhrautuvalla ja anteliaalla on.
Festivaalien, amfiteatterien ja
suurten juhlien melun seassa,
Kristuksen ääni kuuluu aina vain
voimakkaammin.”[15]

Kyllä, tyttäreni ja poikani: vain
Jeesuksesta Kristuksesta löytyy
tarkoitus sielujen palvelemisesta,
jonka haluamme kasvavan päivä
päivältä intensiivisemmäksi ja
innokkaammaksi. Jos olemme
“sekaisin” rakkaudesta Häneen,
kuten Paavali, ei yksikään este eikä
vaikeus, sisäinen tai ulkoinen voi
hidastaa apostolaattiamme.
Mietiskelkäämme pyhän Josemarian
sanoo:”Mistä pyhä Paavali
ammentaa tällaisen voiman? “*Omnia
possum in eo qui me confortat*” (Fil.
4:13), kaiken voin hänessä, joka
minua vahvistaa.” Voin kaiken, sillä
yksin Jumala antaa minulle tämän
uskon, tämän toivon, tämän
rakkauden. Minusta on hyvin vaikea

uskoa sellaisen apostolaatin
yliluonnolliseen vaikuttavuuteen,
jolla ei ole tukenaan eikä lujana
keskuksenaan jatkuvaa
elämänyhteyttä Herraan. Hänen
kanssaan ollaan yhteydessä työssä,
kotona, kadulla ja kaikissa niissä
suurissa ja pienissä pulmissa, joita
syntyy joka päivä juuri niissä eikä
niiden ulkopuolella, mutta sydän
Jumalassa. Silloin sanamme ja
tekomme – ja jopa viheliäisyytemme!
– levittävät sellaista Kristuksen
hyvää tuoksura, *bonus odor Christi*,
jonka muut ihmiset huomaavat. He
sanovat: Tässä on kristitty.”[16]

Tässä kuussa, 19.02., on rakkaan Don
Alvaromme nimipäivä.

Seuratkaamme tämän Jumalan
palvelijan esimerkkiä, joka kantoi
sydämessään innokkuutta sielujen
pelastuksesta. Rukoilkaamme että
tutkimus hänen pyhäksijulistamista
varten liikkuisi eteenpäin sujuvasti.
Ottamatta ennakolta kirkon

päätöstä, olemme varmoja että hänen sankarillisuutensa ja hyveidensä huomioiminen antaa monelle ihmiselle uutta intoa muuttamalla kaikki elämän hetket ja tilanteet tilaisuuksiksi, joissa voi rakastaa ja palvella Jeesuksen valtakuntaa.”[17]

21.02. minulla on onni vihkiä diakoneiksi kaksi Opus Dein assosiaattia. Muistan elävästi pyhän Josemarian innokuudeen, että jotkut assosiaatit tulisivat palvelemaan Opus Deissä pappeudellaan. Hän ei nähnyt sen toteutuvan elinaikanaan, mutta hänen rukouksensa ja hyvitystekonsa ylsivät taivaaseen, ja voitte olla varmoja, että te olette ja me kaikki olemme päässeet osallisiksi hänen rukouksistaan, jotka jatkuvat taivaassa ja anteliaisuudesta ja iloisista hyvitysteoista, joita hän harjoitti eläessään meidän keskuudessamme.

Eilen Pyhä Isä Benedictus XIV otti minut vastaan yksityisellä audienssilla. En voi vastustaa näiden rivien lisäämistä tähän kirjeeseen kannustaakseni teitä jälleen kerran olemaan kiitollisia suuresta kiinnostuksesta ja lämmöstä sekä isällisestä siunauksesta kaikille prelaturin jäsenille ja apostolisille töille. Rukoilkaamme paljon hänen puolestaan, hänen työnsä ja aikomustensa puolesta.

Siunaan teidät koko rakkaudellani!

Teidän Isänne

+ Javier

[1] Joh. 10:16

[2] Pyhä Josemaria, Christ is Passing by, nro. 9

[3] Kol. 1:24

[4] Pyhä Josemaria, Ristintie, Toinen asema, kappale 5

[5] Joh. 6:15

[6] Pyhä Josemaria, muistiinpanot saarnasta, 11.07.1974

[7] Pyhä Josemaria, muistiinpanot saarnasta, 11.07.1974

[8] Pyhä Josemaria, Tie, nro. 933

[9] Benedictus XVI, puhe yleisaudienssilla, 29.10.2008

[10] 1. Kor.1:18-23

[11] Benedictus XVI, Puhe yleisaudienssilla, 29.10.2008

[12] Benedictus XIV, Saarna Paavalin vuoden avauksessa, 28.06.2008

[13] 2. Kor.5:14

[14] 1. Kor. 9:16

[15] Pyhä Josemaria, muistiinpanot
saarnasta 26.07.1937

[16] Pyhä Josemaria, Jumalan
ystäviä, nro. 271

[17] Rukous Jumalan palvelijan
Alvaro del Portillon yksityiseen
kunnioittamiseen

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-
paimenkirje-helmikuu-2009/](https://dev.opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-paimenkirje-helmikuu-2009/) (6.8.2025)